

štiri in štirideset jih je bilo. Ko pa si jih je natančneje ogledala, je spoznala, da so sami fantiči.

»Moj Bog,« je rekla, »sami bučmani so.«

»Kaj, sami bučmani,« je nejevoljno zarežal Tine, »vsaj ena deklica bi bila pa vendar lahko med njimi. Štorklja naju je ogoljufala.«

»Saj sva sama vzela ves zavoj,« je pohlevno ugovarjala Mica.

»No, da, to je že res, pa vseeno bi rad imel pri hiši tudi deklico.«

»Pojdiva še enkrat k štorklji. Morda pa ima še kaj zaloge in nemara se bo še kaka deklica dobila.«

»Prav imaš. Kar hitro na pot, da naju kdo ne prehiti,« je hitel Tine in se odpravljal z doma.

Deklica

Tedaj se je začulo iz zavojčka, ki ga je Mica položila v stran, ko je odvila vse otročice, drobno vekanje.

»Kaj je to?« je rekla Mica in pogledala Tineta.

»Zdi se mi, da prihaja iz zavojčka. Morda je še kaj notri. Prej najbrž nisi do konca razvila. Morda dobiva še enega dečka. Potem jih bo pet in štirideset. Res lepo število!«

Mica je hitela k zavojčku in ga do konca razvila. In tedaj sta zagledala drobnega otročička s sinjimi očmi in kodrastimi lasmi. Mica je veselo plosknila v roke:

»Deklica je!«

»Deklica!« je ponovil Tine in ves obraz se mu je razlezel v vesel nasmeh. »Deklica,« je rekel še enkrat in vzel drobno stvarco v roke. Božal jo je, ljubkoval in ujčkal na rokah in kar nagledati se je ni mogel.

(Dalje.)

